

En paragraf, som har optaget os meget, er § 46: hjælp til enkeltudgifter. Det er jo en ret stor post på det sociale budget. Det var her, man fra udvalgets side pegede på, at den nok skulle strammes, men at den så skulle udvides til at gælde for folk også uden for bistandsystemet; her var der helt klart tale om en konservativ hegnspl. Vi ønsker, at bistandsloven skal være et sikkerhedsnet for samfundets svageste og ikke et redskab i fordelingspolitikken.

Lovforslaget opererer nu med en opstramning af området, for paragraffen har jf. mange folk i kommunerne været en paragraf, som er skredet med årene. Sagt på en anden måde: Det er blevet mere og mere normalt for kontanthjælpsmodtagere at få hjælp til enkeltudgifter. Det er køleskabsparagraffen, som vi er nødt til at se på.

Vi har fået en opstramning på området, og vi vil i det kommende år nøje følge, om vi får den besparelse, der egentlig er lagt op til på det her område. Også tiltaget med en tilbagebetaling af hjælp til boligindskud er vi tilfredse med.

Alt i alt må vi sige, at vi er tilfredse med de opstramninger, som efter de foreløbige beregninger giver et ganske godt provenu, uden at vi mener, at vi træder nogen over tæerne. Vi er tilfredse med loven, og vi støtter forslaget; vi kunne så sige, at vi godt kunne have fundet flere penge, men det var som sagt, hvad vi kunne blive enige om.

Villy Søvnald (SF):

I den forholdsvis korte tid, jeg har været medlem af Folketinget, tror jeg aldrig, jeg har hørt så tilfredse borgerlige ordførere fra Venstre og De Konservative; og det har vel sin grund.

Jeg skal kort opholde mig lidt ved historikken i det her, nemlig lovforslagets baggrund. Det startede i foråret med, at en kultursociolog, som, så vidt jeg har forstået, er medlem af Venstre, hr. Vesselbo, rejste den årlige debat om flygtninge og høje udbetalinger. Den blev så fulgt op af daværende socialminister fru Yvonne Herløv Andersen på det tidspunkt i sommer, hvor CD lå temmelig skidt i opinionstallene.

Hele denne sommers debat mundede så ud i en årlig rapport, som denne gang blev benævnt Kontanthjælpsrapporten af 1994. Der er en vis logik i, at man er begyndt at give dem årstal: så er det til at holde rede på hvert års debat om det her emne. Der skete så det, at fra en ret kraftig afvisning af forslagene før folketingsvalget så er det nu endt med, at regeringen og socialministe-

ren fremsætter hele striben som en konsekvens af finanslovforliget mellem regeringen, Venstre og De Konservative.

»Bistandsloven får nu den tiltrængte stramning, som Venstre længe har ønsket«, udtalte Venstres socialpolitiske ordfører, hr. Erik Larsen, i en pressemeddelelse den 21. november 1994. Glæden har jo heller ikke været let at skjule for Venstre og De Konservatives ordførere. Det, der sker nu, er altså, at de sidste åndehuller, som godt 10 års borgerligt styre ikke turde røre ved, bliver der nu taget fat på.

Det er en ret fantastisk udvikling, og det er endnu mere fantastisk at se socialministeren markedsføre forringelserne som et socialpolitisk fremskridt, som det skete i Politiken i går.

Vi taler – ved fuld virkning – om besparelser i kontanthjælpen på næsten en halv milliard kroner i de kommende år. Jeg skal prøve punktvis at redegøre for de forringelser, der lægges op til med dette forslag.

Det første element, som har været det store dyr i åbenbaringen, er udbetalinger ud over kontanthjælpen. For nu at sætte tallene i relief så udgør de ved fuld virkning 17 mio. kr. ud af de 454 mio. kr. Det fortæller noget om, at vi har haft at gøre med stof, der havde en stor optisk virkning, men ikke den store virkelige betydning.

Det har været et lille antal sager med en meget stor pressevirkning, fordi ingen har gjort sig den umage at formidle, hvad disse sager drejede sig om. Det store antal sager drejer sig om en flytning af en familie til en mere hensigtsmæssig bolig. Med dette lovforslags vedtagelse er det ikke længere kommunens ansvar, nu er det den enkeltes ansvar. Det betyder, at f.eks. kommunen, der brillerer med stort set ikke at bygge almennyttigt byggeri, tvinger problemet ned over klienten.

Jeg vil også gerne rejse det spørgsmål, som vi vil have svar på i Justitsministeriet, om det overhovedet er lovligt at ændre det her ved en bekendtgørelse – at ændre på kriterierne – det er vi slet ikke overbeviste om i SF.

Det andet element er en forlængelse af ungdomstiden til 25 år, og det er i sig selv forholdsvis romantisk, men virkningen er ungdomsfjendsk. Det argumenteres, at dette skulle motivere de unge til en uddannelse, hvilket virker underligt, når man betænker den faktiske situation, at vi hvert år står med stribevis af uddannelsesmotiverede unge, der er afvist af vores uddannelsesinstitutioner. Det er jo situationen.